

liggender dels optaget Bestemmelser om Delingen af Arbejdet mellem Præsterne særlig i de mere folkerige Sogne, hvor der er ansat flere Præster (§ 1), og dels om Sognemenighedsmedlemmernes Ret til at faa enkelte kirkelige Handlinger udført af andre end Sognets Præster og om disses Ret, men ikke Pligt til at udføre disse Handlinger (§ 2).

I de følgende Paragraffer (§§ 3—6) kommer man derefter ind paa Sognebaandsløsningen. De herom givne Regler er væsentlig overensstemmende med de i Lov 4. April 1855 givne Regler baade med Hensyn til, hvorledes Sognebaandsløsningen kan foregaa og hvorledes den kan bringes til Ophør. I § 3 er optaget en Regel om, at Sognebaandsløsning kan omfatte en hel Husstand. Der har paa dette Punkt hidtil hersket nogen Uklarhed. Reglen, som den her foreslaas, er affattet under Hensynstagen til, at Personer over 15 Aar i Henhold til den herom i Menighedsraadsloven givne Regel maa anses for kirkeligt myndige.

I § 4 er det foreskrevet, at Sognebaandsløseren er berettiget til hos Provsten at begære en Attest for den modtagne Anmeldelse om Sognebaandsløsningen, og at Præsterne skal føre Protokol over Sognebaandsløserne fra og til dem — Bestemmelser, der kræves af Hensyn til den Adgang, der i Menighedsraadsloven er givet Sognebaandsløseren til at begære Valgret og opnaa Valgbarhed til Menighedsraadene i den Menighed, til hvis Præst der er løst Sognebaand. Af samme Hensyn er Bestemmelsen i § 6, 2det Stk., foreslaaet, angaaende en Sognebaandsløseres Ret til i Tilfælde af, at den Præst, til hvem der er løst Sognebaand afgaar fra Embedet, at opsætte Afgørelsen af, om han vil vende tilbage til sin Sognemenighed, indtil den nye Præst er udnævnt, og han derefter kan skønne over, hvorvidt han vil bevare sin Tilslutning til denne Menighed.

I Afsnit II er Adgangen for Sognets faste Præster til at benytte Kirken og overlade den til Brug af andre bevaret i samme Omfang som hidtil (§§ 7—8), dog at man ikke har ment at burde fastholde den tidligere Begrænsning i Retten til at tale fra Prædikestolen, da den i Praxis har vist sig vanskelig at gennemføre. I § 9 er der til den tidligere Lovs Bestemmelse om, at enhver af Sognets til Folkekirken hørende Beboere har Ret til med Sognepræstens Samtykke at lade en anden end Sognets egne Præster benytte Kirken til Gudstjeneste

og kirkelige Handlinger m. v., føjet en Bestemmelse om, at saadant Samtykke ikke kræves i de i § 2 nævnte Tilfælde, og i § 10 er Antallet af Familiefædre, Enker, m. v., som kan kræve Kirken overladt til Prædiken og Katekisation eller Skriftemaal og Altergang foreslaaet nedsat fra 10 til 5, idet man af Hensyn til det ønskelige i, at Kirken benyttes saa meget som muligt, ogsaa finder at burde gøre Adgangen dertil saa let som muligt. Endvidere har man ment at kunne foreslaa, at Henvendelsen fra de paagældende Sognebeboere om Kirkens Benyttelse skal kunne ske til vedkommende Kirkebetjent i Stedet for til Sognepræsten, en Ordning, der formentlig er behagelig baade for denne og dem, fra hvem Henvendelsen sker. I § 11 er optaget den i Henhold til Lov 1. April 1911 § 3 udstedte Anordning af 19. Juni 1913 om Adgang til Brugen af Kirkerne for Præster udenfor Riget og herfra udsendte Missionærer og i § 12 de gældende Regler om Sognebaandsløsernes og Valgmenighedsmedlemmernes Ret til Brug af Sognekirken. Endelig indeholder § 13 de hidtil gældende Regler om Kirkernes Benyttelse i andre Øjemed end til almindelige Gudstjenester m. v., navnlig i kirkelige Foreningers Anliggender, Afholdelse af kirke- og missionshistoriske Foredrag m. v., hvilken Adgang efter Forslag fra Udvalget for kirkelige Anliggender er blevet noget lettet for Menigheden, idet Biskoppens Samtykke er anset for unødvendigt, naar Betaling ikke kræves for Adgangen til Kirken i disse Tilfælde og Mødet ledes af Sognets Præst eller af en overensstemmende med de gældende Regler indkaldt Præst.

I Afsnit III (§§ 14—18) er de nugældende Love om Frimenighedens Adgang til Brugen af Folkekirken Kirker af 1. April 1911 og 28. September 1918 optaget væsentlig uforandrede, kun er i § 18 tilføjet en Bestemmelse, der giver Frimenighedspræsten ved Afholdelse af Gudstjenester i Folkekirken Kirker samme Adgang til at tilstede ikke præsteviede Adgang til at tale fra Prædikestolen eller Kordøren, som tilkommer Folkekirken Præster, dog at det her kræves, at Frimenighedspræsten altid selv skal være tilstede og lede Handlingen.

Afsnit IV, Almindelige Bestemmelser (§§ 19—26), er væsentlig overensstemmende med de tilsvarende Bestemmelser i Loven om Brugen af Kirkerne af 15. Maj 1903. Kun er der i § 20 optaget en Bestemmelse om Kirkesproget, hvorefter foruden det danske Sprog kun det svenske og norske